

Ботевъ шапката си сваля,

Че имъ дума пакъ :

„Хайде, братя, излѣзнете

„Тука ще се спрѣмъ,

„И земята цалунете

„Дѣто ще да мрѣмъ.“

И отъ радостъ упоени

При тозъ милий зракъ

Всички падатъ на колѣни

На святийтъ брѣгъ.

„Братя!“ вика имъ войвода,

Съ гърмовенъ гласъ,

„Скоро радостно народа

„Ще посрѣщне насъ.

„Скоро съ грѣмъ ще поздравиме

„Стара-планина,

„Кървавъ бой ще да се биемъ

„Съ турски плѣмена!

„Ний въ битка не сме вѣщи

„Малко сме на брой.

„Но сърдца ни сж горѣщи,

„Гладни сме за бой.

„Скоро турчинъ ще испита

„Грозната ни мощъ

„Правдата е намъ защита

„Левътъ ни е вождъ!

„Ако ли по зла несгода

„Срамъ ще ни покрий,

„Славно име въ народа

„Ще оставимъ ний.